Súd:	Krajský súd Košice
Spisová značka:	8To/39/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7818010425
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martin Michalanský
ECLI:	ECLI:SK:KSKE:2019:7818010425.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Karola Kučeru a JUDr. Daniely Mitterpákovej v trestnej veci proti obžalovanému T. Y. a spol. pre zločin zabitia podľa § 148 ods. 1 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaných a poškodených proti rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. 3T/129/2018 zo dňa 15. 2. 2019 na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 13. mája 2019 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. f/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody a vo výroku, ktorým okresný súd podľa § 51 ods. 2 s použitím § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. uložil obom obžalovaným povinnosť uhradiť spoločne a nerozdielne poškodenej Y. I., nar. XX. 3. XXXX spôsobenú škodu z titulu vynaložených pohrebných nákladov vo výške 4246,99 eur a z titulu straty na zárobku vo výške 286,07 eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. u k l a d á obžalovaným : T. Y., nar. XX. 4. XXXX v C. a R. F., nar. XX. 5. XXXX v C. povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenej Y. I., nar. XX. 3. XXXX, bytom C. XXX spôsobenú škodu z titulu vynaložených pohrebných nákladov vo výške 2988,28 eur a z titulu straty na zárobku vo výške 286,07 eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. u k l a d á obom obžalovaným povinnosť uhradiť poškodenej strane Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s., Cintorínska 5, 949 01 Nitra, IČO : 35 942 436 spôsobenú škodu z titulu úhrady zdravotnej starostlivosti vo výške 413,36 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodenú Y. I. so zvyškom nároku na náhradu spôsobenej škody o d k a z u j e na civilný proces.

Podľa § 51 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. súd obom obžalovaným u k l a d á povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu z titulu vynaložených pohrebných nákladov vo výške 2988,28 eur a z titulu straty na zárobku vo výške 286,07 eur a z titulu úhrady zdravotnej starostlivosti vo výške 413,36 eur.

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie poškodenej Y. I., nar. XX. 3. XXXX, bytom C. XXX.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rožňava rozsudkom sp. zn. 3T/129/2018 zo dňa 15. 2. 2019 uznal obžalovaných T. Y. a R. F. vinnými pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin zabitia podľa § 148 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení zákona č. 316/2016 Z. z. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ citovaného Trestného zákona, ktorý mali spáchať na tom skutkovom základe, že

dňa 13. 8. 2017 v čase okolo 03.00 h v obci C., okres Rožňava, v pohostinstve zvanom „Hostinec pod Stolicou“ po predchádzajúcej vzájomnej hádke so značne podnapitým E. I., obžalovaný T. Y. tohto stojaceho udrel dlaňou do ľavej časti tváre tak, že poškodený spadol na zem a hlavou narazil o podlahu, a za tým, čo mu ďalšia osoba pomohla vstať, ho obžalovaný T. Y. ešte najmenej dvakrát udrel rukou po tvári, vzápätí na to priskočil k poškodenému obžalovaný R. F. a stojaceho E. I. dlaňou aj on udrel do ľavej časti tváre tak, že poškodený znova spadol na zem a hlavou narazil o podlahu, kde zostal nehybne ležať, pričom v dôsledku pádov poškodený E. I. utrpel zranenia, a to lineárnu zlomeninu pravej spánkovej kosti a pomliaždenie mozgu s následným vnútrolebečným krvácaním nad tvrdú plenu mozgu v pravej spánkovej časti a poúrazový edém, ktorým dňa 14. 8. 2017 o 11.00 h na oddelení anesteziológie a intenzívnej medicíny v Nemocnici s poliklinikou sv. Barbory Rožňava, a.s., podľahol.

Súd im zato uložil :

obžalovanému T. Y. podľa § 148 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, § 38 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 36 písm. j/ Trestného zákona a na priťažujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 37 písm. h/ Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 36 mesiacov. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd výkon tohto trestu podmienečne odložil s probačným dohľadom a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov.

Obžalovanému R. F. podľa § 148 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, § 38 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 36 písm. j/ Trestného zákona a na priťažujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 37 písm. h/ Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 36 mesiacov. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd výkon tohto trestu podmienečne odložil s probačným dohľadom. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov.

Podľa § 51 ods. 2 s použitím § 51 ods. 4 písm. c/ Trestného zákona obom obžalovaným uložil povinnosť uhradiť spoločne a nerozdielne poškodenej Y. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, zastúpenej splnomocneným zástupcom JUDr. Františkom Svatuškom, spôsobenú škodu z titulu vynaložených pohrebných nákladov vo výške 4246,99 € a z titulu straty na zárobku vo výške 286,07 €.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodenú so zvyškom nároku na náhradu spôsobenej škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaní T. Y. a R. F. a poškodené strany Y. I. a Dôvera, zdravotná poisťovňa, a.s.

Obžalovaný T. Y. prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že pri vyhodnotení dôkazného stavu, oboznámení sa so znaleckými posudkami nastal stav, ktorý podľa lekárskych záverov neumožňuje identifikáciu, ktorý úder a následne, ktorý pád bol príčinou krvácania do mozgu. Preto bolo nevyhnutné posudzovať ostatné dôkazy a prihliadnuť hlavne na ďalší dôkaz v spise sa nachádzajúci a to videa. Tieto poskytujú reálny obraz o intenzite útoku a o intenzite nárazu hlavy na podlahu a záver, že jeho úder nemal ani len náznak toho, že by mal úmysel mu ublížiť. Tak ako vypovedal, bol dlhoročný kamarát s nebohým a prežili toľko rokov vo vzájomnej svornosti a súdržnosti, že prijatie tohto záveru o úmysle mu ublížiť na zdraví je nepredstaviteľné. Preto ak by to tvrdil bez toho, že by existovalo video, tak by mohli byť pochybnosti o jeho vyjadrení. Avšak toto video je jednoznačným dôkazom toho, že neexistoval ani len náznak vyplývajúci z jeho konania, jeho správania a z intenzity útoku, t. j. facky, že by sa dalo ustáliť, že mu chcel ublížiť. Podľa jeho názoru neboli naplnené znaky skutkovej podstaty zabitia v zmysle § 148 ods. 1 Tr. zákona. Žiaden úmysel na jeho strane neexistoval, preto subjektívna stránka zabitia nemohla byť naplnená a takto vydaný rozsudok je nezákonný. Maximálne je možné jeho konanie posudzovať v zmysle § 149 Tr. zákona. Čo sa týka spáchania trestného činu výtržníctva, v tejto časti vydaný rozsudok odvolaním nenapáda. Pri právnom posudzovaní tohto jeho konania nie je možné opomenúť skutočnosť, že jeho konanie bolo podnecované arogantnosťou nebohého vo vzťahu k jeho priateľke a ostatným ženám nachádzajúcim sa pri stole. Takýto útok ako uskutočnil nebohý na jeho priateľku bol výsledok jeho arogantnosti a neslušnosti, ktorý by každý iný chlap isto riešil podstatne iným a intenzívnejším konaním,

ako učinil on. Facka bola iba snahou vyvolať u nebohého určitú reflexiu i napriek jeho stavu opitosti. Úder, ktorý nebohému dal by nikdy nespôsobil u striezveho človeka žiaden následok a už nehovoriac o tom, že by padol na zem. Iba stav opitosti nebohého vyvolal následný pád. Preto ak súd prihliadal na okolnosti prípadu, tak mal prihliadnuť aj nato, že nebohý svojím konaním vyprovokoval tento úder. Jeho stav opitosti a jeho správanie je nevyhnutné v posudzovaní veci zohľadniť ako pri rozhodovaní o vine, tak i treste a nehovoriac o tom, že aj pri nároku na náhradu škody. Už na pojednávaní konštatoval, že mu je všetkého veľmi ľúto. Žili v jednej dedine a v tejto dedine bude žiť i naďalej s rodičmi nebohého. Preto argumentácia súdu, že bolo v jeho úmysle ublížiť mu na zdraví je neprijateľná a nemôže byť podkladom odsúdenia v znení § 148 ods. 1 Tr. zákona. Na pochybnosti v konaní už poukázal, na nutnosť žalobcu uniesť dôkazné bremeno o jeho vine taktiež. Ani jeden z dôkazov nie je však takej právnej sily, že by vyvolal záver, že pod vplyvom jeho konania nastal následok. Ak má byť trestné konanie vedené v znení noriem trestného práva, tak odsúdenie je možné iba na základe jednoznačných dôkazov. Má byť produkovaný taký dôkaz, z ktorého je možné jednoznačne ustáliť otázku viny. Takýto dôkaz neexistuje, podľa znaleckých záverov sa nedá jednoznačne určiť ktorý úder a následný pád na podlahu mal spôsobiť uvedený následok. Preto nie je možné za daných podmienok rozhodnúť o jeho vine. Takýto dôkaz v konaní produkovaný nebol, preto rozhodnutie o jeho vine nemá zákonnú oporu. Vydaný rozsudok je teda nezákonný a je ho potrebné ako nezákonný zrušiť.

Má zato, že ak súd rozhodol o náhrade škody v tomto konaní s argumentáciou, že jemu stanovená povinnosť vyplynula z právneho posúdenia veci a ustálenia zavinenia jeho osoby, ako i spoluobžalovaného, tak v tomto konaní súd nebral zreteľ na skutočnosť spoluzavinenia nebohého. Preto ak súd právny záver prijal o jeho vine, tak nedostatočne sa venoval okolnostiam prípadu a spoluzavineniu nebohého na následku. Takto stanovená povinnosť je predčasná, nezohľadňujúca vyššie uvedené skutočnosti. Daný stav si vyžaduje dokazovanie, ktoré je isto nad rámec trestného konania, preto mal súd nárok poškodenej na náhradu škody odkázať na civilný proces. Ak tak súd neurobil a nevysporiadal sa s okolnosťami prípadu a so spoluzavinením nebohého na vzniku škody, tak pochybil.

Ďalej poukázal na to, že odvolanie čo do výroku o vine, treste a náhrade škody nie je limitované nejakou arogantnosťou, ale snahou dospieť k tomu, aby niesol následok za svoje konanie v znení zákona. V podstate jeho správanie malo byť prevýchovným a upozorňujúcim na neakceptovateľné správanie nebohého voči jeho priateľke. Má zato, že aj nárok na náhradu škody má svoje kritéria o spoluzavinení a toto sa má odzrkadliť v rozhodnutí. Ak sa tak nestalo, potom je dôvod na preskúmanie takéhoto právneho záveru súdu odvolacím súdom. Ak podľa § 415 zák. č 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí, tak aj stav opitosti a správanie sa nebohého bolo mimo tento rámec. Každý má povinnosť zachovávať taký stupeň opatrnosti, resp. starostlivosti, ktorý je možné od neho požadovať, aby zabránil alebo aspoň obmedzil riziko vzniku škody na živote, zdraví a pod., čo zo strany nebohého nebolo vôbec uskutočnené, hoci táto prevenčná povinnosť je právnou povinnosťou pre každého. Posudzovať by sa mali teda všetky príčiny, ktoré viedli k vzniku škody a treba prihliadať aj na poškodeného. Podľa § 441 zák. č 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka spoluúčasťou poškodeného sa rozumie, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne, ak bola škoda spôsobená výlučne zavinením, znáša ju sám. Vyhodnotenie správania sa nebohého v čase skutku bolo priamym impulzom ku konaniu jeho osoby a toto je základ pre posúdenie spoluzavinenia nebohého na následku.

V zmysle vyššie uvedených skutočností navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v časti výroku o vine a čo do výroku o náhrade škody a spod obžaloby ho oslobodiť. Zároveň žiada zrušiť výrok o náhrade škody a v tejto časti odkázať na civilné konanie.

Obžalovaný Bc. R. F. prostredníctvom svojho obhajcu v písomnom odôvodnení odvolaní uviedol, že po jeho facke si poškodený neudrel hlavu v tej časti, v ktorej časti utrpel zranenie, na následky ktorého zomrel, pretože aj keď je pravda, že spadol, ale spadol rovno na zadok a chrbát a nie na bok svojho tela. Uviedol to už aj v sťažnosti podanej proti uzneseniu o vznesení obvinenia, čiže v čase, keď ešte nemal možnosť vidieť ani videozáznam, čiže sa nejedná z jeho strany o akúsi účelovú obranu po vzhliadnutí obrazového záznamu. Navyše na kritickom mieste ho nezasiahol ani svojou dlaňou, pretože mu dal facku na druhú stranu tváre. Je preto zrejmé, že poškodenému smrteľné zranenia nemohol spôsobiť on. Na jednej strane je mu nesmieme ľúto toho, čo sa stalo, ale na strane druhej nemôže znášať zodpovednosť za niečo, čo nespravil. Poškodený bol v silne podnapitom stave a zranenia, ktoré utrpel si mohol spôsobiť aj sám. Nemal žiaden úmysel spôsobiť poškodenému ublíženie na zdraví, veď on mu dal jedinú facku.

Už aj zo skutočnosti, že šlo len o jednorazový úder vedený iba dlaňou nie do takej oblasti tela, v ktorej sa nachádzajú životne dôležité orgány zjavne vyplýva, že on ozaj nemal úmysel ublížiť poškodenému na zdraví. Pre absenciu úmyslu ublížiť poškodenému na zdraví tak, ako to má na mysli už citovaný § 123 ods. 2 Tr. zák., nie je možné právne kvalifikovať jeho konanie ani v zmysle § 148 ods. 1 Tr. zák. Je zrejmé, že sa zvyčajne jediný úder fackou právne kvalifikuje ako priestupok a nie ako trestný čin, zvlášť nie ako zločin a preto nemôže obstáť ani názor o tom, že v danom prípade konal minimálne nepriamym úmyslom. Snáď by bolo možné hovoriť vzhľadom na spôsob vykonania útoku a okolnosti prípadu o vedomej nedbalosti, v zmysle ktorej páchateľ vedel, že môže spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí.

Zvýraznil, že zranenie poškodeného mohlo byť následkom len jedného pádu, pretože poškodený nespadol úplne rovnakým spôsobom (utrpel len jednu takú zlomeninu), čo vylučuje odsúdenie oboch obžalovaných. Má zato, že povinnosťou orgánov činných v trestnom a následne súdu bolo určiť na základe vykonaných dôkazov, že ktorý z obžalovaných mu spôsobil toto zranenie, čiže pri ktorom páde utrpel poškodený toto fatálne zranenie. Pokiaľ to nebolo možné bezpečne ustáliť, súd nepochybne mal v zmysle zásady in dubio pro reo dospieť k záveru, že žiadneho z obžalovaných nie je možné vziať k trestnoprávnej zodpovednosti za následok, ktorý nastal. Rozhodnutie súdu, ktorým oboch obžalovaných uznal vinnými aj za smrteľný následok, javí známky kolektívnej viny a vyvoláva dojem, že dôkaznú núdzu vo vzťahu k predmetnému následku bolo potrebné prekonať rozhodnutím o kolektívnej vine. Je potrebné uviesť, že obaja obžalovaní boli trestne stíhaní a následne aj uznaní vinnými ako samostatní páchatelia a nie ako spolupáchatelia.
Pokiaľ však už súd v rozpore s vyššie uvedeným dospel k záveru o jeho vine, podľa jeho presvedčenia mal mu uložiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby za jeho mimoriadneho zníženia. Má zato, že pri správnom použití a aplikácii zákona súd mal dospieť k nutnosti uloženia trestu pod jeho dolnú hranicu, už keď ho uznal vinným v zmysle § 148 ods. 1 Tr. zák. Predovšetkým okolnosti prípadu, správanie sa poškodeného pred konfliktom, urážanie jeho priateľky, ale aj ostatných osôb, ale v neposlednom rade aj neposkytnutie prvej pomoci zo strany desiatok tam prítomných osôb indikoval použitie § 39 ods. 1 Tr. zák. Do tohto rámca zapadá aj povesť poškodeného, ktorý sa takto správal nielen v kritický deň, ale podľa svedeckých výpovedí vždy, keď bol pod vplyvom alkoholu a tých príležitostí podľa vykonaného dokazovania nebolo málo. Poukázal aj na svoje pomery, pretože pracuje v zahraničí a čakajú prírastok do rodiny. Uložený trest, najmä nariadený probačný dohľad by ho značne obmedzoval, naviac by značne i finančne zaťažoval. Z uvedených dôvodov zastáva názor, že aj pre prípad uznania ho vinným aj zo zločinu podľa § 148 ods. 1 Tr. zák., súd mal správne mimoriadne znížiť trest a mal mu uložiť trest bez probačného dohľadu. Má zato, že totožnú argumentáciu mal použiť aj pri uložení povinnosti nahradiť poškodenej strane náklady spojené s pohrebom vo výške 4.246,99 € a stratu na zárobku v sume 286,07 €. Na jednej strane súd tento výrok svojho rozhodnutia de facto nijako neodôvodňuje, neuvádza, z akých položiek sa skladajú pohrebné náklady a nie je zrejmé, prečo súd aj pri týchto položkách nezohľadnil spoluzavinenie poškodeného a prečo poškodenú stranu aj s takto uplatneným nárokom neodkázal na civilný proces. Má za to, že súd v tomto smere nemusel vykonať dokazovanie, pretože takéto dokazovanie by bolo možné považovať za také, ktoré presahuje rámec potreby dokazovania potrebné pre účely trestného konania ohľadne otázky viny a trestu. Rovnako neopiera svoje rozhodnutie o žiaden právny predpis, o žiadnu právnu normu ani ohľadne straty na zárobku. Ďalej uviedol, že v zmysle zaužívanej súdnej praxe civilných súdov pokiaľ spôsobenie škody na zdraví viedlo k usmrteniu poškodeného, zákon priznáva aj náhradu primeraných nákladov spojených s pohrebom, pokiaľ neboli uhradené pohrebným poskytnutým podľa predpisov o sociálnom poistení.

Na základe takto podaného odvolania navrhol napadnutý rozsudok s výnimkou časti výroku o náhrade škody, vo vzťahu k jeho osobe postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ Tr. por. zrušiť a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Alternatívne navrhol rozhodnúť samotným odvolacím súdom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. tak, že ho minimálne neuzná vinným zo zločinu zabitia podľa § 148 ods. 1 Tr. zák. s tým, že poškodenú stranu odkáže s celým uplatneným nárokom na náhradu škody na civilné konanie.

Splnomocnenec poškodenej Y. I. v odôvodnení svojho odvolania uviedol, že odvolanie podáva čo do výroku o náhrade škody pre nesprávnosť výroku o náhrade škody a to v neprospech obžalovaných.

Obhajca obžalovaného Bc. R. F. k odvolaniu poškodenej Y. I. vyslovil prekvapenie nad tým, prečo poškodená napáda aj tú časť výroku o náhrade škody, v ktorej jej bolo vyhovené podľa jej požiadavky. Z uvedených dôvodov navrhol odvolanie poškodenej postupom podľa § 319 Tr. por. v celom rozsahu zamietnuť

Poškodená strana Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s. uviedla, že v rámci adhézneho konania uplatnili riadne a včas dňa 29. 3. 2018 nárok na náhradu škody vo výške 413,36 eur. Uplatnenie doplnili listinnými dôkazmi, ktoré preukazujú výšku škody, ktorá im konaním obžalovaných vznikla v dôsledku úhrady zdravotnej starostlivosti za poistenca E. I.. Má zato, že v napadnutom rozsudku úplne absentuje výrok o náhrade škody spoločnosti Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s. Bratislava a preto navrhla, aby okresný súd doplnil rozsudok vo výroku o náhrade škody a uložil obžalovaným povinnosť nahradiť spoločnosti Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s. Bratislava spoločne a nerozdielne škodu vo výške 413,36 eur.
Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného T. Y. predložil krajskému súdu výslovné vyhlásenie obžalovaného, že berie späť podané odvolanie a navrhuje, aby odvolací súd vzal toto späťvzatie odvolania uznesením na vedomie.
Osobitným uznesením zo dňa 13. mája 2019 krajský súd - predseda senátu podľa § 321 ods. 4 Tr. por. vzal na vedomie späťvzatie odvolania obžalovaným T. Y..

Na podklade takto podaných odvolaní odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správnym skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o vine a treste v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a podrobne rozviedol, na základe akých dôkazov dospel k odsudzujúcemu rozsudku. V tejto súvislosti krajský súd dodáva, že okresný súd sa vo vzťahu tak k výroku o vine, ako aj výroku o treste dôsledným, vyčerpávajúcim a kvalifikovaným spôsobom vo svojej podstate vysporiadal aj s dôvodmi, ktoré vo svojom odvolaní uvádza obžalovaný R. F..

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku vo výroku o vine a treste, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu vo vzťahu k týmto výrokom a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd po podrobnom preskúmaní vykonaného dokazovania nemal žiadne pochybnosti o ustálení právnej kvalifikácie konania obžalovaného R. F., ako zločinu zabitia podľa § 148 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a to vrátane ustálenia subjektívnej stránky konania obžalovaného v nepriamom úmysle, ktorého podstatu okresný súd taktiež kvalifikovaným a vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnil.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného vo vzťahu k jeho zavineniu a miery účasti na spáchanom skutku aj v tomto smere okresný súd kvalifikovaným a vyčerpávajúcim spôsobom poukázal na jednoznačné závery znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia traumatológie, chirurgie a neurochirurgie, z ktorých vyplýva, a to aj s poukazom na ďalšie vykonané dôkazy jednoznačný záver, že obaja obžalovaní konali rovnaký úrazový dej, rovnaký mechanizmus s rozdielom iba 20 sekúnd, pričom za tak krátky čas sa nemohlo rozvinúť ani krvácanie, ani opuch, úrazový dej ešte nebol dokončený a následky sa prejavili až po všetkých úderoch spoločne.

Na podklade vykonaného dokazovania sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje so záverom okresného súdu, že obaja obžalovaní a teda aj obžalovaný R. F. museli pri svojom konaní považovať spôsobenie ublíženia na zdraví poškodenému za vysoko pravdepodobné, keďže poškodený nebol schopný sa účinne brániť, postaviť sa na odpor, či chrániť sám seba, v dôsledku čoho prinajmenšom vo forme nepriameho úmyslu ublížiť poškodenému na zdraví, z nedbanlivosti mu spôsobili smrť. Nič na

tom nemení ani adekvátne vyhodnotená skutočnosť, že na mieste činu v priebehu inkriminovanej doby až do záverečnej hodiny bolo prítomných mnoho ďalších osôb a to vrátane konštatovanej ľahostajnosti týchto ostatných prítomných osôb. Ako to zároveň okresný súd v rámci vyhodnotenia dokazovania správne konštatoval, niet žiadnych pochybností ani o tom, že ani jeden z obžalovaných nekonal v rámci nutnej obrany a nehrozil im žiadny útok, ani nebezpečie zo strany poškodeného a to aj napriek jeho povesti s tým, že svoj cieľ zabrániť poškodenému v ďalšom konaní mohli dosiahnuť aj iným spôsobom a prostriedkami.

Rovnako dôsledne sa okresný súd vysporiadal aj s osobou obžalovaného R. Bartóka a jeho predchádzajúcim životom a v nadväznosti na to aj so všetkými skutočnosťami a okolnosťami majúcimi význam pre učenie druhu trestu a jeho výmery. Krajský súd v tejto súvislosti opätovne konštatuje, že okresný súd kvalifikovaným spôsobom zdôvodnil uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby s podmienečným odkladom jeho výkonu a to s probačným dohľadom s určením skúšobnej doby v trvaní 36 mesiacov za súčasnej povinnosti uhradiť spoločne a nerozdielne spôsobenú škodu. Len pre úplnosť v tejto súvislosti krajský súd dodáva, že v takto uloženom treste odňatia slobody s podmienečným odkladom jeho výkonu s probačným dohľadom sú zohľadnené aj námietky obžalovaného vzťahujúce sa na aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu.

Pokiaľ ide o rozhodnutie okresného súdu o spôsobenej škode postupoval krajský súd spôsobom vyplývajúcim z výroku tohto rozsudku z nasledujúcich dôvodov.
Je síce pravdou, že okresný súd podľa § 51 ods. 2 s použitím § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. uložil obom obžalovaným primeranú povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodenej Y. I., avšak v samotnom napadnutom rozsudku absentuje výrok, ktorým podľa § 287 ods. 1 Tr. por. ukladá obžalovaným, aby poškodenému, resp. poškodeným nahradili spôsobenú škodu.

Preto krajský súd na podklade dôkazov, ktoré sú súčasťou spisového materiálu vo vzťahu k výroku o škode, sám podľa § 287 ods. 1 Tr. por. rozhodol o uložení povinnosti obžalovaným T. Y. a R. F. nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenej Y. I. spôsobenú škodu vo výške 2988,28 eur z titulu vynaložených pohrebných nákladov a vo výške 286,07 eur z titulu straty na zárobku.

Z uvedenej výšky náhrady škody z titulu vynaložených pohrebných nákladov je zrejmé, že krajský súd túto sumu oproti sume uvedenej vo výroku, ktorým okresný súd ukladal ako primeranú povinnosť obžalovaným uhradiť spôsobenú škodu v zmysle § 51 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. upravil, nakoľko v tomto smere akceptoval obhajobné námietky obžalovaného. Výslednú sumu vyčíslil vychádzajúc aj z dokladov predložených poškodenou podľa § 101 Zákona č. 461/2003 Z. z. o celkovej sume náhrady nákladov spojených s pohrebom vo výške 2324,40 eur a nákladov na zriadenie pomníka, náhrobnej dosky a úpravu hrobu vo výške 663,88 eur podľa § 2 ods. 2 Nariadenia Vlády č. 87/1995 v znení Nariadenia Vlády č. 568/2008 Z. z. Celkovo tak priznal z titulu pohrebných nákladov poškodenej škodu vo výške 2988,28 eur. Keďže poškodená riadnym spôsobom zdokladovala aj stratu na zárobku, priznal jej krajský súd škodu aj z tohto titulu vo výške 286,07 eur.

Na podklade podaného odvolania zo strany Dôvery, zdravotná poisťovňa a.s. v zmysle riadne a včas uplatnenej škody nemal krajský súd žiadne pochybnosti ani o potrebe rozhodnúť samostatným výrokom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. o povinnosti uložiť obom obžalovaným uhradiť tejto poškodenej strane spôsobenú škodu z titulu úhrady zdravotnej starostlivosti vo výške 413,36 eur, čo zrejme nedopatrením ušlo pozornosti okresného súdu.

Pokiaľ ide o ďalšie nároky poškodenej, stotožnil sa krajský súd s odôvodnením okresného súdu, že doplnenie dokazovania v tomto smere by neprimerane presiahovalo rámec a potreby trestného konania a to aj s poukazom na výraznú mieru spoluzavinenia zo strany poškodeného a preto odvolanie poškodenej Y. I. podľa § 319 Tr. por. zamietol s tým, že podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bola poškodená so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.